

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ad Leonem X. Pontificem Maximvm

[Straßburg], 1519

VD16 L 3409

Conclusio XXXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34717

M. L. RESOLVTIONES DE VIRTUTE IN

dum nimium magnificant indulgentias, ut nullæ sint indulgentiæ. Quia nec indulgentiæ quidem sunt, si incertæ sunt. Incertæ uero sunt, si nituntur super absoluendi conscientiam, non super Clauium potestatem, Maxime uero, si & super omnium peccatorum mortalium, nõ tantum criminũ manifestorum, contritione nituntur, cum nullus certus sit, se sine peccato mortali esse Certus autem esse potest, quod sine crimine est, id est, sine peccato, de quo coram Ecclesia possit accusari, ut supra. Ideo illa conclu. nego esse ueram, meo sensu loquens. Posui autem, ut uiderent illi absurditatem suæ iactantiæ, qua indulgentias extendunt.

CONCLUSIO XXXI.

Quam rarus est uere poenitens, tam rarus est uere indulgentias redimens, id est, rarissimus.

ITERVM eorum loquor sententia, ut uideant suæ licentiosæ prædicationis temeritatem, imo contradictionem, qui cum tam multis eas prodesse clamitent, & tamẽ confitentur paucos esse, qui angustam uiam ambulant, nondũ erubescunt, neq; attendunt quid loquantur. Sed nec mirum. Non enim susceperunt officium contritionis & angustæ uiaẽ docendæ. Meum itaq; sensum dico, quod & si pauci sint contriti, multi immo omnes in tota Ecclesia, possunt esse liberi a pœnis Canonum, per ablationem Canonum, sicut & uere nunc sunt.

CONCLUSIO. XXXII.

Damnabuntur in æternum cum suis Magistris, qui per literas ueniarum securos sese credunt de sua salute.

Hanc assero & probo. Sic Hier. xvij.

Maledictus q; spem suã ponit in homine, & ponit carnẽ brachium suũ. Non est em̃ nobis ulla fiducia salutis, nisi unus Iesus Christus, nec aliud nomen sub cœlo datũ, quò nos oporteat saluos fieri. Act. xv. Pereat ergo fiducia in mortuis literis, in nomine ueniarũ, in nomine suffragiorũ. Secũdo sicut dixi, Literæ & ueniæ nihil conferunt salutis, sed tantũmodo auferunt pœnas, nec nisi Canonicas, nec has om̃es tamen. Atq; hic mecũ utinam terra & plenitudo eius gemeret ac fleret, sup seductionẽ populi Christiani, q; passim indulgentias nõ aliter intelligunt, q̃ salutarẽ, & ad fructũ spiritus utiles. Nec mirũ, cũ non exprimat eis rei

DVLGENTIARVM AD LEONEM X. P. M.

manifesta ueritas. Infelicissimi Christiani, qui nec in suis meritis, nec in sua conscientia bona possunt cōfidere de salute, docentur cōfidere in scriptā & caratam papyrum, cur non ita loquar: qd enim amplius ibi cōfertur rogo: non contritio, nō fides, nō gratia, sed tantūmodo externi hominis pœnæ a Canonibus statutæ: Atq; ut paulū digrediar, audiui ego ipse multos, qui datis pecunijs, & redemptis literis, totam fiduciā in illas posuerūt. Ita enim uel audierant (ut dicebāt) uel (ut ego honoris gratia credo) intellexerant, præcones ueniarū docere, Non hic taxo, sicut nec mihi licet, qui non audiui præcones ueniales, excusent sese ultra niuē candidius, mea causa, licebit, certe populi redarguēdi sunt aures tam illoti, ut illis salutaria dicentibus, ipfi nō nisi pestifera audiant. Sed dum illi dicunt. Ante omnia fratres in Christo credite, Atq; confidite, & pœnitentiā agite, Crucem uestrā tollite, Christū sequamini, mortificate mēbra uestra, discite pœnas & mortem nō formidare. Ante omnia mutuā inter uos charitatē habete, inuicem seruite, etiā neglectis uenijs. Primū pauperibus & egenis subuenite. Hæc inquā & similia tam pia & religiosa & sancta illis narrantibus. Inspiciens uulgus, nouo miraculo subuersum, longe alia audit, scilicet hæc. O uos insensatos & crassī cordis homines, bestijs prope similes, qui nō percipitis tantā effusionem gratiarū. En cœlū undiq; apertū nunc est, Si nunc nō intres, quādo unq; intrabis: En tot potestis redimere animas, O duri, duri & negligentes, duodecim denarijs patrem extrahere potes, & tam ingratus parenti in tantis pœnis, nō succurris: Ego sane in extremo iudicio excusatus sum, uosq; magis accusatū qd tantam neglexeritis salutē. Dico tibi, Si uel unā solā tunicam haberes, hanc quoq; exuendā, & distrahendā iudico, ut tantas gratias obtineas. Tū uero ubi uentū fuerit ad oblocutores gratiæ, cū illi meras benedictiones inuident etiā, stat tremens uulgus, & cœlū ruiturū, ac terram hiaturā formidat, longe peiores quā infernales pœnas sibi minari audit, ut uerū forte sit, qd ubi illi maledicūt, deus benedicit eorū maledictionibus, & ubi benedicunt, deus maledicit, Nam qua uia fieri possit alia, ut illi tā aliena loquantur, ab ijs, quæ audiunt, quis possit intelligere: Vnde istæ q̄so uerborū laruæ: Sed nec oīa tamen credo, quæ populus passim sese audisse dicit, alioquin hæretica, impia, blasphema,

M. L. RESOLUTIONES DE VIRTUTE IN

illis prædicata, putarẽ. Non credo uerũ esse, quod unus illorum prohibuit, fieri exequias defunctorũ, & sacerdotũ inuitationem sed magis ut imponerent in cistã, qui exequias & missas, parentaliaq; uellet peragere. Populus hæc etiã fingit. Non credo fabulam illã, mendacijs refertã, ab ullo dictã, uidelicet, quod in quodam loco, nescio quãt millia (si recte memini, tria uel quinq;) animarũ fuerint redemptæ per has uenias, inter quas solũ tres fuerunt damnatæ, quia detraxerant indulgẽtijs. Nemo hanc dixit sed passionẽ Christi narrantibus, talia populus audiuit, aut postea audisse finxit. Non credo uerũ, quod passim siue uectoribus, siue hospitibus, aut alias seruientibus, pro pretio dant quatuor, quinq;, uel quot libitũ fuerit, animas. Non credo, quod in pulpitis, postq; impetuoso mugitu despumauerint suas exhortationes, ut populus imponat, clamitent, Impone, impone, impone (hanc em̃ populus uocẽ, caput & caudã, imo & uentrẽ, ac totũ pene sermonẽ esse, fingit) tum ut apostolici prædicatores, rem nõ uerbis modo, sed exemplo docent, descendũt, primiq; ad cistã eunt, in oĩm oculis, irritãtes & prouocãtes simplicẽ & stultũ populũ, ut penitus exugãt medullas eius. Imponũt itaq; splendido gestu, atq; sonoro tinnitu, tum mirant, si non pluant cæteri oēs totũ æs suũ, aridẽt imponẽtibus, indignantẽ omittẽtes. Non dico ego istas nundinas esse animarũ, & monopoliã: populũ indignor, qui tam pia studia, p̃ sua ruditate, non speciem, sed usq; ad furorẽ auaritiã, interpretat. Quancq; mihi forte dignus uenia uideat populus, qui ex istis nouis spiritibus uel nouã mentẽ, uel errorẽ accipiat, cum prius magis audire sit solitus, quã ad charitatẽ & humilitatẽ pertineant. Sed si catalogũ portentosorũ audituum uelim percẽsere, nouo uolumine fuerit opus. Ego uero mea sentẽtia credo, si indulgentiã essent etiã præceptæ, & salutare, tamen quia in tam grandẽ sunt nunc abusum & scandalũ redactæ, ut uel hac sola causa satis iusta, ut uniuersæ tollerentur. Ne forte si diutius permittantur uigere, tandem præcones earũ præ pecuniarũ amore insaniant. Vere quidem credo, non omnia ab illis dicta esse, quæ passim feruntur, uerum debuerant saltem populum in hoc arguere, & sese clarius exponere, aut quod melius est secundum canones modeste loqui de indulgentijs.

CONCLUSIO XXXIII.